

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. V. Colligitur ex dictis, quæ opinio subiaceat huic damnationi, & quæ non subiaceat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

que, atque adeo quantum est ex vi præcepti utrumque præcipit per se. Præterea, si dicatur dilectio proximi esse propter aliud, quia propter Deum; nullum est inconveniens; cum charitas Theologica afficiatur erga proximum propter Deum.

CAPVT V.

*Colligitur ex dictis, quæ opinio
subiaceat huic damnationi,
& quæ non sub-
iaceat.*

S V M M A R I V M.

Ex locutionibus Sacra Scriptura colligitur, eas duas propositiones esse merito damnatas. n. 41.

Alia propositio, quæ continetur in damnata. n. 42.

Etiam damnata manet propositio, quæ non extendit actum internum dilectionis ad proximum in singulari, sed solum in communi. n. 44.

Quid de propositione docente, satisfieri præcepto diligendi proximum ab eo, qui illi succurrit solum propter dilectionem Dei. n. 45. & 46.

Quid de propositione afferente, hanc obligationem non esse (per se,) sed per accidens? n. 47.

41. **C**olligitur primo, quam merito iure damnata sint hæc duæ propositiones, decima, & undecima, quæ excludunt ab obligatione charitatis erga proximum actus internos, & formales dilectionis. Nam sine vilo actu interno, & formali dilectionis proximi non salvantur tam multæ locutiones Sacra Scriptura, in quibus exprimitur obligatio diligendi proximum. Luc. 10. Interrogatus legis peritus à Christo D. ille respondit: *Diliges Dominum Deum tuum ex*

toto corde tuo, &c. Et proximum tuum sicut te ipsum. Dixitque illi recte respondisti. 1. Ioan. 4. Hoc mandatum habemus à Deo, ut qui diligit Deum, diligat & fratrem suum. Et ibi. Si sic Deus dilexit nos, & nos debemus alterutrum diligere. Et aliæ quam plures. Cum autem diligere sit actus internus, & formalis, quomodo sine isto potest intelligi præceptum dilectionis proximi toties repetitum?

42. Colligitur secundo, manere damnatam propositionem, quæ asserat, *non violari præceptum charitatis ab eo, qui nullum habet actum dilectionis internum & formalem respectu proximi, neque in singulari, neque in universalis.* Patet. Nam hæc propositio est convertibilis cum propositione 11. ex damnatis. Nam bene valet: [Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus per solos actus externos: ergo non violatur id præceptum, quamvis quis nullum eliciat actum internum.] Et similiter bene valet è converso, ut perpendenti patebit. Imo, & vna in altera mutuo continetur. Quando autem propositiones tales sunt, evidens est, quod damnata vna, damnatur & altera.

43. Quod autem ea iustissime sit damnata (sive sub his terminis proponatur, sive sub illis, quibus ponitur in decreto) constat ex corollario primo.

44. Colligitur tertio, manere damnatam hanc propositionem, *Proximum in comuni, non vero proximum in singulari, tenemur diligere actu interno, & formali.* Quod corollarium inde constat, quod cum præceptum diligendi proximum non intelligatur solum de proximo in communi, sed etiam de proximo in singulari, modo superius explicato; & hoc decretum loquatur in eodem sensu, in quo loquitur præceptum; fit,

fit, quod hæc damnatio contenta in hoc decreto, loquatur etiam respectu proximi in singulari. Propositio ergo, quæ negat teneri nos diligere proximum in singulari actu interno, formali, damnata manet in vim huius decreti. Et idem dicendum est respectu propositionis 11. quæ etiam de dilectione proximi in singulari intelligitur.

45. Colligitur quarto, quid dicendum sit in hac quæstione, an hæc propositio, *Satisfacit præcepto diligendi proximum, qui illi succurrit in necessitate, non propter dilectionem ipsius, sed solum propter dilectionem Dei*, subiaceat huic damnationi? Et pro parte affirmativa videtur urgere; quod in obiecto huius propositionis videtur deficere actus internus, & formalis dilectionis proximi, quod est contra propositionis decimæ damnationem: & quod videtur affirmari, impletio præcepti per solum actum externum succurrendi: quod est contra damnationem undecimæ.

46. Sed dicendum est, hanc propositionem non subijci damnationi. Et ratio est. Nam diligere actu interno, & formali est velle bonum alicui: sed qui vult succurrere proximo propter dilectionem Dei, vult bonum proximo actu interno, & formali voluntatis: ergo in eo casu non deficit actus internus, & formalis. Et ideo. P. Granado 2. 2. contr. 3. tract. 6. disp. 6. n. 2. dixit: *Tunc enim tenetur quis per se loquendo, succurrere proximo, si possit, ac proinde habere voluntatem succurrendi; quæ quidem voluntas amor est.* Neque obest, quod obiectum formale motivum sit ipse Deus: nam actus veræ charitatis erga proximum habet pro obiecto motivo formali ipsum Deum; & pro obiecto materiali ipsum proximum; & tamen

est perfecta dilectio proximi.

47. Colligitur quinto non subiacere huic damnationi hæc propositionem; *Tenemur diligere proximum in singulari actu interno; & formali per accidens, scilicet in occasionibus necessitatis sublevanda, vel toleranda; non vero [per se] id est, extra occasiones necessitatis.* Patet hæc assertio ex dictis cap. 2. & 3.

DISERTATIO IX.

An divites seculares excusentur ab obligatione erogandi elemosynam, ex eo quod cavere dicantur superfluis statui.

CAPVT. I.

Refertur opinio damnata, & quibus autoribus attribuitur; & præmittuntur alia.

SUMMARIVM.

Quibus Authoribus attribuitur propositio damnata. num. 1.

Quare abstinendum sit à quadam quæstione. num. 2.

Quæ sint necessaria, & quæ superflua ad naturam, & ad statum. n. 3.

Quotuplex sit necessitas? num. 4.

Quid sit necessitas gravis. n. 5. & 6.

Qui sit necessitas communis num. 7.

An ad gradum extremae necessitatis reducatur necessitas evidenter urgens? num. 8.

Quomodo in extrema necessitate sit gravis obligatio succurrendi? n. 9.

An